

Sunset Boulevard

SUMMERS ÉS SNOW - 3. rész, 4. változat

GARRET FŐFELÜGYELŐ (folyt.)

...aztán nehogy azon kapd magad, hogy
elintéztem, hogy megint ott senyvedj
a közlekedésiéknél, mielőtt még annyit
elárulhatnál, hogy „miféle fegyelmi eljárás?”

TONY SUMMERS FELÜGYELŐ

De főfelügyelő, komolyan mondom,
úgy játszadozik velünk, mint macska...

GARRET FŐFELÜGYELŐ (folyt.)

Akkor hadd mondom el még egyszer! Szó. Sincs.
Semmi. Személyeskedésről. Engem kizárólag
az eredmények érdekelnek. Tegnapra várom
a megoldást. Vagy leveszlek az úgyról, Summers.
(SALLY SNOW mondana valamit)
Komolyan beszélek. Most pedig tűnés a szemem
elől... mind a ketten!

BELSŐ. HULLAHÁZ. NAPPAL.

ROB THOMPSON, „CSONTI”, a beteges arcszínnel,
hátborzongató humorérzékkel megáldott
törvényszéki patológus egy harminc-egynéhány
éves FIATAL FÉRFI félmeztelen holtteste
fölé hajol. A felpuffadt, immár kihűlt, enyhén
oszlásnak indult holttest a boncasztalon
fekszik kiterítve. SNOW az ajkához szorít egy
szövetzsebkendőt.

TONY SUMMERS FELÜGYELŐ
 Nos tehát... hadd halljam, Thompson!
 Mire tippelsz, mikor halt meg?

THOMPSON
 Nem egyszerű az eset. Abból, ahogy bűzlik, arra következtetnék, hogy nem igazán friss hús...

TONY SUMMERS FELÜGYELŐ (szeme se rebben)
 Nem vagyok időmilliomos, Csonti...

THOMPSON
 Jó, rendben, az oszlás előrehaladottságából, a puffadtságából és a bőr elszíntelenedéséből ítélve... szerintem olyan egy hetet tölthetett a vízben... egy nap ide vagy oda. Az elsődleges vizsgálatok fojtogatásra utalnak. A nyakon található nyomok alapján azt mondanám, a gyilkos vaskos, durva kötelet, esetleg nehéz, súlyos láncot használhatott...

TONY SUMMERS FELÜGYELŐ
 Láncot? Istenem, szegény ördög...

SALLY SNOW KÖZRENDŐR
 Ki találta meg a holttestet?

(SUMMERS tekintete szinte öltni tudna: „Itt én kérdezek...”)

THOMPSON
 Egy öreg mami, kutyasétáltatás közben.
 Egyem a szívét, 82 éves. Felteszem, nem túl merész meglátás, hogy másutt kell keresgelnünk a sorozatgyil...

– Ácsi, ácsi...! Ajajj...! Ez így nem lesz jó, sajnálom, emberek, le kell állnunk!
 – Miért, mi van? – csattant fel Summers felügyelő.
 – Feltámadt a halottunk!
 – Hogyhogy?
 – Látni, ahogy levegőt vesz. Kénytelenek leszünk még egyszer nekiveselkedni.
 – Az ég szerelmére!
 – Bocs, bocs, bocsika, emberek! – szólalt meg erre a HALOTT FIATALEMBER.
 Felült, és a karját zavarában összefonta kékesre mázolt mellkasa előtt.
 Miközben a stáb felkészült az újabb felvételle, a rendező – lóarcú, gondterhelt benyomást keltő férfi, akinek izzadságtól csillogó homlokába igen kevésbé meggyőzően egy baseballsapkát nyomtak, amely ráadásul elég rendesen hátracsúszott – két kézzel végigsimította az arcát, majd sóhajtott egyet. Feltápaszkodott a rendezői székből, nagy léptekkel odament a HALOTT FIATALEMBER-hez. Barátságos arcot vágott. Letérdelt a boncasztal mellé.
 – Hadd halljam, másvilágból visszatért barátom... van valami probléma?
 – Dehogy, Chris, minden oké...
 – Mert... hogy is mondjam... ezúttal kissé túljátszottad a szerepedet.
 – Igen, elnézést kérek.
 A rendező az órájára meredt, majd megdörzsölte a baseballsapka vöröslő nyomát.
 – Ugyanis lassan fél három, és... hogy is hívnak?
 – Stephen, Stephen McQueen. Ph-val.
 – Nem rokon?
 – Nem rokon.
 – Szóval, kedves ph-val írott Stephen, lassan fél három, és még a boncolásnál se tartunk...

– Igen, igen. Csakhogy a világítás, aztán izgulok is, meg minden...

– Ez esetben szó sincs semmiféle szerepformálásról, mindössze annyi a kibaszott dolgod, hogy ott fekjüdj.

– Fogom, Chris, csak tudod, nem egyszerű, mármint hogy ne látszódjon, amikor levegőt veszek, ráadásul ennyi ideig.

– Senki sem várja el tőled, hogy ne vegyél levegőt...

– Persze, felfogtam – felelte Stephen, és még egy barátságos nevetgélést is kipréselt magából.

– ...csak annyit kérek, hogy ahogy ott fekszel, ne nyelj akkorákat, mintha most futottál volna kétszáz métert. Rendben?

– Rendben.

– És ne grimaszolj! Valami... semleges arckifejezést szeretnék.

– Oké. Semleges. De ezeket leszámítva?

– Ezeket leszámítva minden klappol, remek munkát végeztél, de tényleg.

– Szerinted kész leszünk hatra? Csak mert muszáj lenne...

– De hisz' ez épp rajtad áll, Steve – mondta a rendező.

Megigazgatta a fején a baseballsapkát, és nagy peckesen visszasétált rendezői székéhez.

– Ja, és Steve! – kiabálta, hogy visszhangzott a díszlet. – Még annyi, hogy légyiszi ne húzd be a hasad, a puffadtság ez esetben *igen előnyös*.

– A puffadtság... Oké, már puffadok is.

– Rendben, mindenki a helyére! – kiabált az első aszisztens.

Úgyhogy Stephen ismét elfoglalta helyét a márvány boncasztalon, megigazgatta nyirkos alsóját, lehunyta a szemét, és minden tőle telhetően megtett, hogy halottnak látsszék.

A filmvásznon egy alakítás annál jobb, minél kevesebbet tesz valaki, és ez kiváltképpen így van élettelen entitások eljátszása esetében.

A szakmában eltöltött immár tizenegy esztendő során Stephen C. McQueen hatszor játszott hullát. Mindegyikük megformálását alaposan átgondolta, árnyalta-alakította, s így mindegyikük sikeresen sugározta az életteleniség páto-szát. Mivel nagyon nem szerette volna, hogy beskatulyázzák, a fentieket nem domborította ki túlságosan önéletrajzában, és az egyes halottaknak izgalmas, karizmatikus, főszereplő-höz illő nevet adott, úgyis mint MAX, OLIVER, azaz eszében sem volt a valamivel pontosabb, ám jóval kevésbé kecsegtető HOLTTEST vagy ÁLDOZAT névvel illetni őket. Viszont mégis úgy tűnt, híre ment a szakmában: ha semmit sem kell csinálni, abban Stephen C. McQueennek nincs párja. Ha kellett valaki, akit hajnalban kihúznak a Grand Union-csatornából,* vagy aki összezúzva hever egy motorháztetőn, vagy egy első világháborús sáros lövészárók mélyén fekszik hasra fordulva, mégis egy rossz szava sem, akkor más egyszerűen szóba sem jöhetett. A főiskola elvégzése után legelső szerepe a 2. HÍMRINGYÓ volt *A bűn birodalmában*, abban az ütős, igen késő este sugárzott krimiben. Még egy egysoros szöveg is jutott neki:

2. HÍMRINGYÓ

(Newcastle környéki kiejtéssel)

Oszt jól látom, szeretne kicsikét
játsszadozni, uram?

Ezután egy igen hosszú, forró délután következett: csak a karja lógott ki a szemeteszsákból. Bár harminckét évesen már nem számított ifjú hímringyónak, szerencsétlenül járt emberek földi maradványainak megformálásakor Stephen C. McQueen továbbra is kiállta a próbát.

* A Londont és Birminghamet összekötő csatornarendszer elnevezése

Csakhogy ezúttal cserbenhagyták jól bevált módszerei. Ami pedig nagy kár, mivel a *Summers és Snow* igazi klasz-szikus sorozat, és pár hónap múlva egy vasárnap este kilencmilliónál is több tévénéző foglalja el a helyét a képernyő előtt, hogy tanúja lehessen gyors megfojtásának, aztán pedig annak, ahogy itt hever mozdulatlanul egy idegen gatyájában. Mindezt enyhe túlzás lenne *áttörésnek* nevezni, ám ha a rendezőnek tetszik az alakítása, illetve ez esetben épp annak hiánya, és ha sikerül kijönnie a többi sztárral, még az is elképzelhető, hogy újra elhívják, hogy akkor esetleg olyasvalakit játsszon el, akinek még megadatik, hogy ide-oda járkál, arcán különféle arckifejezések jelennek meg, beszél. A Showbiznisz Első És Legfontosabb Szabálya: nem az számít, mit tudsz, hanem hogy kit ismersz. Töretlen profizmus. Pozitív hozzáállás. Tedd oda magad száz százalékgig! Mindig motiváljon valami! Mindenkit le kell nyűgözni. A lényeg, hogy kedveljenek, legalábbis a kellő hírnév megszerzéséig, onnantól ugyanis nem számít a dolog.

Miközben Stephen a következő felvételre várakozott, egyenes háttal ült a hideg boncasztalon, és a háta mögött a karját nyújtóztatta, amíg csak nem érezte, hogy a válla nagyot reccsen – fontos, hogy az ember ne merevedjen meg, hogy mindvégig hajlékony maradjon. Körbekémlelt a díszletben, remélte, hogy sikerül valakivel szóba elegyednie a kollégái közül. A tőle igen kis távolságra beszélgető Markáns Arcvonású, Zordon, Egykori Piás, Magányos Farkas Tony Summers felügyelő, és az Élénk, Életvidám, Független Beállítottságú Sally Snow közrendőr egyszerűen megközelíthetetlenek voltak. Műanyag pohárból kortyolták a teát, és magabiztosan választották ki a legjobb kekszeket. Stephen kicsit mindig is odavolt a Sally Snow-t alakító Abigail Edwardsért, sőt magában még egy tréfás kis megjegyzést is kitalált a szerepével kapcsolatban, hátha sikerül bevetnie társalgásuk során. „Képzeld, Abi, én ebből élek!” – így fog sziporkázni némi öniróniával két felvétel közt, épp csak

a szája széle mozdul majd meg, aztán magasba vonja foszladozó szemöldökét, mire Abi elneveti magát, a szeme csillog, és még az is előfordulhat, hogy a forgatás végén telefonszámot cserélnek, beülnek valahová egy italra, vagy valami ilyesmi. Cakhogy efféle dolgokra nem adódott lehetőség. Két felvétel közt Abigail Edwards épphogy csak tudomást vett Stephen létezéséről, és nyilvánvaló volt, hogy felőle akár... nos, felőle akár fel is fordulhat.

Egyszer csak felbukkant egy vidám sminkes lány, lefröcskölte Stephent, majd az arcára és a szája szélére némi ajakápolót kent. Hogy is hívják? Deborah? A Showbiznisz Másik Fontos Szabálya, hogy *mindig mindenkit* a keresztnevének kell szólítani...

– Na, hogy festek, Deborah? – kérdezte.

– Janet vagyok, de mindegy. Elképesztően jól nézel ki! Klassz kis szerep, mi?

– Hát igen, és képzeld, én ebből élek – szellemeskedett Stephen, cakhogy Janet ekkor már visszaült a székébe.

– Húzzunk bele! – vakkantotta az első asszisztens, és Stephen máris ott feküdt kiterítve a boncasztalon, mint egy óriási, csuromvizes hal.

Meg se moccanj!

Ne lássák, hogy levegőt veszel!

Ne feledd: meghaltál!

A motivációm: immár nem vagyok az élők sorában.

Színészi tehetségemet ezúttal a színészkedés teljes hiányára fordítom.

Mellesleg Stephen C. McQueen nevébe az a bizonyos C betű ügynöke kitartó unszolására került oda, nehogy bárki is összetévesse a világhírű filmsztárral.

Ez a veszély egyelőre nem fenyegetett.

Színre lép „a tizenkettes”

ÚJ ROMANTIKUS HŐS

A szerencsés Lucy Chatterton elbűvölten bámulja a fiatal, szexi színészt, aki a csillogó londoni West End után Hollywoodot is lánggra lobbantotta.

Ha a barátnőim körében elejtettem egy-egy megjegyzést arról, hogy hamarosan Josh Harperrel készíték interjút, mind egy szálíg ugyanúgy reagáltak: Totális, Hamisítatlan Irigységgel.

– De jó neked! – sóhajtottak. – Nem árulnád el a telefonszámát?

És ahogy itt ülök vele szemben exkluzív West End-béli klubjában, nem nehéz rájönni, mi ennek az oka.

A mindössze 28 esztendőes Josh Harper egész Anglia legvonzóbb ifjú színésze: egy mértékadó női magazin olvasói nemrégiben a Világ 12. Legszexibb Férfijának választották. Négy éve hirtelen hatalmas ismertségre tett szert, amikor a *Ragadd meg a napot!* című tévéjáték főszereplőjeként a halálos betegségével elszántan küzdő, szellemileg visszamaradott Clarence szívszorító megformálásáért BAFTA-díjban részesült. Angliában nála fiatalabb színész még soha nem kapta meg ezt az elismerést. Ezt újabb sikerek követték, szexuálisan túlfűtött Rómeóként a színpadon, illetve a *Tűsarok* című brutális film pszichotikus, női ruhába bújt gengsztereként a mozivásznon, miközben a világ megmentésére is maradt ideje *A holnap bűne* című futurisztikus

thrillerben. Karácsonykor mutatják be eddigi legnagyobb filmjét, az igen komoly költségvetéssel készült amerikai sci-fit, a *Mercury Raint*. Jelenleg azonban ellenáll Hollywood szirén-csábításának: inkább egy újabb kujon, ezúttal nem más, mint Lord Byron bőrébe bújt a *Bolond és komisz, veszélyes ismeretség* címen futó, a kritikusok által az egekig magasztalt West End-i darabban.

– Byron élete saját szavai, levelei, versei, naplórészletei felhasználásával – magyarázza, majd belekortyol dupla eszpresszójába, miközben rám emeli kék szemét, és szembesülök ama ijesztően tiszta tekintettel. – Elképesztő sztori! Bizonyos értelemben Byron az első rocksztár... világhírű volt, tapadtak rá a nők... egy szempontból azonban igazi radikális elmének mondhatjuk... és rendkívüli módon lekötötte a politika, akárcsak engem. Ennyi minden, ráadásul biszexuális volt, vérfertőző viszonyt folytatott a nővérel, plusz dongalába volt. Vad, örült alak, tényleg!

Bármiféle értelemben azonosul-e a karakterrel? – teszem fel a kérdést.

– Már a dongalábat leszámítva? – kérdezi, és nevet. – Nos, talán annyiban, hogy mindkettőnkben szüntelen ott tombol a szenvedély. Engem is meglehetősen érdekel a politika, főleg a környezetvédelem. Persze a magam részéről boldog házasságban élek. A nővérem meg... remek csaj, érted... de azért mindennek van határa! Ekkor Josh Harper hátraveti a fejét, és ismét elneveti magát meleg, csupa szív nevetéssel. A szomszéd asztalnál ülő két nő minket néz. Mintha csöppnyi irigységet olvasnék ki a tekintetükből...

Aztán Josh azt fejtegeti, mekkora öröme szolgál, hogy színházban és nagy költségvetésű kasszasikerekben is dolgozhat. Hollywood továbbra is ámulatba ejti, egyelőre azonban szó sincs róla, hogy fogná magát, és odaköltözne.

– A *Mercury Rain* nem mindennapi mulatság volt... szkafanderben rohángálni, fegyverekkel hadonászni... csak hát azokban a hatalmas sci-fi-produkciókban az ember többnyire légüres térben játszik, hiszen a speciális effekteket úgy illesztik a végén a helyükre. Mégis szívből remélem, hogy valamivel kifinomultabb, intelligensebb alkotás, mint a legtöbb hozzá hasonló film.

Lényegében az ősi angolszász költemény, a *Beowulf* elevenedik meg a vásznon, csak épp a világűrbe helyezve. Főként azonban azért jó ilyen nagy felhajtással járó filmekben játszani, mert anyagilag megteremtik számomra a lehetőséget, hogy részt vehessek a szívemhez igazán közel álló dolgokban, már az olyan színházi munkákra gondolok, mint a *Bolond és komisz...* no meg a kisebb, független filmekre. A hírnév, a celeb-státusz igazán remek dolog, ha az ember asztalt akar foglalni egy étteremben, mégsem ezért csinálom. Imádom a veritékes, valódi színészi munkát.

Tehát számíthatunk rá, hogy újabb hollywoodi szuperprodukciókban látjuk viszont?

– Hát persze... Mit is mondhatnék... Egyszerűen imádom a csíhi-puhit! És igen, érkeztek megkeresések... Ezekről azonban nem beszélhetek. Azt nem tudom elképzelni, hogy egy az egyben átköltözzek Los Angelesbe... Ahhoz túlságosan szeretem a sört, a cigit és persze a futballt!

Szóval igaz volt a James Bonddal kapcsolatos szöveg? Josh szemérmes arcot vág.

– Mindössze szöveg volt, attól tartok.

Az embereim leültek beszélni az embereikkel, egyelőre azonban mindössze vágyálom a dolog. Különben is, még igen fiatal vagyok. Egy nap talán... Persze hogy szeretném eljátszani Bondot... Nincs olyan színész a világon, aki ne vágya rá!

A sajtós az órája számlapján dobol, azaz már csak néhány villámkérdésre maradt idő.

– *Kicsoda-micsoda életed legnagyobb szerelme? – kérdezem.*

– Természetesen a feleségem – feleli minden habozás nélkül, csillogó szemmel.

Josh bizony immár két éve Nora Harper, az egykori énekesnő házastársa. Sajnálom, hölgyeim!

– *És milyen gyakran szexeltek? – kérdezem, bár ezzel kissé talán túllöttem a célon.*

Szerencsére Josh csak kacag.

– Hát... ha ez nem túl személyes jellegű kérdés... Na mindegy! Amilyen gyakran alkalmunk kínálkozik.

– *Mi jelent számodra kikapcsolódást?*

– Lásd az előző kérdésre adott választ!

– *Mikor és hol voltál életedben a legboldogabb?*

– Lásd az előző kérdésre adott választ!

– *Kedvenc illatod?*

Ezen egy pillanatra eltűnődik.

– Vagy a frissen nyírt fű illata, vagy egy újszülött csecsemő feje búbjáié...

– *Kedvenc filmed?*

– *A Birodalom visszavág.*

– *És a kedvenc szavad?*

Ezen is elgondolkozik.

– Ezt a szót Norától tanultam. Uxuriózus, azt jelenti: feleségfüggő.